

Марина та Сергій Дяченки

Дяченко (Ширшова-Дяченко) Марина Юрівна (1966) та Дяченко Сергій Сергійович (1945) — відомі українські письменники-фантасти, подружжя і співавтори, пишуть російською мовою.

Сергій Дяченко народився в Києві. 1966 р. закінчив Київський медичний інститут, працював лікарем-психіатром, кандидат біологічних наук. 1980 р. закінчив сценарний факультет ВДІКу. Лауреат Державної премії України за сценарій до фільму «Зірка Вавілова». Автор сценарію шестисерійного художнього телефільму «Ніколай Вавілов» та художнього фільму «Голод-33».

Марина Дяченко закінчила Київський театральний інститут (1989), професійна акторка театру та кіно. Навчається в аспірантурі та викладає майстерність сценічної мови у тому ж Київському театральному інституті.

У фантастиці Марина та Сергій дебютували романом-фентезі «Привратник» (1994), за який отримали премію Єврокону-96.

Найвідоміші їхні книги: повісті «Ритуал» (1996), «Бастард», оповідання «Вирлена», романи «Шрам» (1996), "Печера" та багато інших.

Анотація

Два братики — Гордійчик та Андрійчик їдуть на літній відпочинок до свого дідуся. Одного дня вони разом з дідусем, песиком Хвостиком та козою Ізабеллою вирушають до річки, але несподівано для себе опиняються на

Летючому Капелюсі, тобто на НЛЮ. Але, на щастя, у хлопчиків є тато — військовий льотчик, мама — інтернет-оператор, і... мобільчик...

Андрій Бондарчук, Марина та Сергій Дяченки

Летючий капелюх

Жили-були два хлопчики, два братики.

Один був дуже великий, йому було сім років, він ходив до школи і називався Гордійчик.

А другий був просто великий, йому було п'ять років, і він ходив у садочок. Називався він Андрійчик.

Їхній тато був льотчиком і літав на літаку. Але не на звичайному

пасажирському — ні, тато Гордійчика й Андрійчика літав на військовому літаку, а вони такі швидкі, що ніхто до пуття й не знає, які вони на вигляд. Кажуть, що військові літаки — зелені, з гострим носом, але хтозна? Лише придивишся, бува, до військового літака — а він уже й полетів. Ось які вони швидкі. А уявляєте, яким сміливим треба бути, щоб літати на такому літаку?!

А Гордійчикова й Андрійчикова мама працювала на комп'ютері, та не на простому, а на найрозумнішому; він знаходився в самому центрі Києва у величезному будинку з написом «Головний Комп'ютер». Цей комп'ютер був такий розумний, що міг через інтернет з'єднати вас навіть з марсіянами.

Хлопчики дуже любили свого тата і свою маму, а ще вони любили свого дідуся, який жив у селі. Ось тому їм подобалося приїжджати до дідуся в

гості. А в селі добре. По-перше, там кури ходять не як у зоопарку, а на волі, просто під ногами. По-друге, там молоко не з пакета, а з корівки чи навіть з кози.

Дідова коза називалася Ізабелла. Вона була добра, але іноді вредна. Андрійчик її трішки побоювався, та все ж любив — за молоко. Влітку Гордійко з Андрійчиком зібралися до дідуся в гості. Гордійчик узяв вудочку, Андрійчик — відро й лопатку, і ще тато дав їм мобільчик. А про мобільчик історія особлива...

Ви, звичайно, знаєте, що мобілка — це така телефонна слухавка без телефону. Андрійчик, коли ще був маленький, думав, що коли від звичайного телефону відрізати слухавку — теж буде мобілка. Узяв і відрізав. Тільки слухавка дзвонити не захотіла, мобілки не вийшло, а мама з татом дуже розсердилися. Навіть страшно сказати, як розсердилися!..

Але і Андрійчик, і Гордійчик тепер знають: мобілка — то не просто відрізана слухавка, мобілка — це особливий телефон. Його можна брати з собою в поле, на річку — куди завгодно, він однак працюватиме без усіляких там шнурів і розеток.

І ось, коли хлопчики зібралися до села, тато дав їм з собою мобілку, але таку маленьку, що хлопчики назвали її лагідно — мобільчик. Тато сказав, що мобільчик допоможе їм почути одне одного, коли що.

— Як це — «коли що»? — спитав Андрійчик.

А Гордійко промовчав. Він уже знав: якщо тато каже «коли що», то це означає: «Коли щось трапиться».

Але що може трапитися влітку в селі з двома великими хлопчиками? Особливо, якщо вони не самі, а з дідусем, з козою та ще й з Хвостиком? А Хвостик — то такий песик. Його так прозвали тому, що він хвостиком за всіма бігає і ні на крок не відстає. Та ще й увесь час хвостиком своїм помахує.

Одного ранку хлопчики пішли до річки. І дідусь пішов до річки — пасти козу. Коза, зрозуміло, теж пішла, а за ними за всіма Хвостик прихвостився. Гордійко узяв вудочку, банку з черв'яками і прозору торбинку — на рибу. Андрійчик узяв відерце й лопатку, щоб глину на березі помісити і з глини вареників наробити.

А ще Гордійко взяв мобільчика — про всяк випадок. Тато велів усюди носити його з собою.

Прийшли вони до річки і кожен узявся робити своє: коза траву пощипує, дідусь газету почитує, Хвостик за метеликами ганяється, а Гордійко свариться з Андрійком, бо той своєю глиною воду скаламутив і тепер жодна рибинка не ловиться.

А тоді набридло їм сваритися. Вареники не ліпляться, риба не клює, тож Андрійчик і каже Гордійкові:

— Давай татові подзвонимо. А Гордійко відповідає:

— Ти що! Тато суворо-пресуворо наказав не турбувати його з дурницями. А в нас якраз дурниці.

Ось коли що... І тільки-но він це сказав — почалося...